

Vorige week spraken wij in de wijkraad uitgebreid over het VCP. En laat ik er geen doekjes om winden: het enthousiasme is ver te zoeken.

Er wordt gesteld dat voetgangers, fietsers en OV-gebruikers erop vooruit zullen gaan. Maar bij ons overheerst de twijfel. Grote twijfel. En nergens komt die scherper naar voren dan op de Nieuwe Binnenweg.

Ondanks de drukte, het gebrek aan ruimte voor al die verschillende gebruikers én een maximumsnelheid van 30 km/u, wordt er nog altijd te vaak, te hard gereden. Niet door iedereen, maar door een bepaald type automobilist. Vaak vergezeld van knallende sportuitlaten en dubieuze aanpassingen – wij noemen het thuis het *Max Verstappen-effect*. Een mix van lawaai, bravoure en gevaar. Het is én intimiderend, én onveilig.

En dan nu eenrichtingsverkeer invoeren? Dan krijgen deze lieden de ruimte om – ter hoogte van de 's-Gravendijkwal – op het gaspedaal te trappen, om pas bij de Aelbrechtskade weer af te remmen. Geen tegenliggers, geen rem, geen remmingen.

Het enige antwoord hierop? Fysieke maatregelen. Drempels, versmallingen, barrières. Maar wat horen wij van uw ambtenaren? “Daar is geen geld voor.”

Dan is de route naar mislukking al uitgezet. Wij vinden dit heel armoedig en treurig: je bedenkt beleid, maar je laat het bij voorbaat mislukken omdat de randvoorwaarden niet worden gerealiseerd. Armoedig, treurig maar vooral gevaarlijk. Juist voor fietsers en voetgangers.

En dan het kruispunt met de Claes de Vrieselaan. Nu al een knelpunt. Afgelopen week nog: twee ernstige ongevallen, ambulances, politieonderzoek.

We hebben al zo vaak gevraagd om een zebrapad, precies op de oversteek die het meest gebruikt wordt – naar Albert Heijn en andere winkels. Het is een hachelijke onderneming om daar over te steken.

Zelf doe ik er iets langer over, en als ik dan – uit schrik of frustratie – een

blik werp naar een automobilist, krijg ik toegebeten: “Het is toch geen zebrapad?” En ze hebben gelijk. Er is geen zebrapad. Maar dat is nu juist het probleem.

Zo jammer, dat een wijkraad niet eens bij machte is om een zebrapad voor elkaar te krijgen.

Als je goed kijkt naar de VCP-kaart, kan je niet anders dan constateren dat dit kruispunt nog drukker gaat worden: zowel de Binnenweg als de Claes de Vrieselaan vormen – als ik het zo mag noemen – een uitweg om te ontkomen aan de VCP-afsluitingen. En zoals we de doorsnee automobilist kennen: die gaat op zoek naar manieren om de omleidingen te omzeilen.

Meer verkeer dus, maar géén aanpassingen. Terwijl de groep automobilisten die lak heeft aan regels alleen maar groeit. En wie handhaaft er? Niemand. Gevolg: een groep die haar gang gaat, onaantastbaar lijkt, en die eenrichtingsverkeer juist verwelkomt.

Wij vragen dus niet, wij dringen aan: fysieke maatregelen én het terugplaatsen van de verkeerslichten op het kruispunt Nieuwe Binnenweg – Claes de Vrieselaan.

Tot slot lijn 4. Het wat ik maar noem halveren van lijn 4 op de Nieuwe Binnenweg bereidt alvast de weg voor om lijn 4 helemaal te schrappen vanaf het Eendrachtsplein. Ik maak graag van de gelegenheid gebruik om u nog eens te laten nadenken over lijn 4, een tramlijn met geschiedenis. Geen snelheidswonder, nee. Maar wel een levenslijn. Voor wie niet lang kan lopen, niet durft of kan fietsen, geen auto heeft.

Deze lijn werd al ingekort tot het Heemraadsplein. Daarmee raakten mensen de verbinding kwijt met het Marconiplein en dus ook met de markt op het Grote Visserijplein – een plek voor betaalbare boodschappen. En eerder al verdween bus 44.

Wat blijft er over voor de wijk als lijn 4 straks ook verdwijnt? Voor veel mensen: niets. Geen verbinding. Geen mobiliteit. Geen bereikbaarheid.

En ja, misschien is dat moeilijk voor te stellen als je zelf fysiek sterk genoeg bent om te fietsen of niet naar het station hoeft voor de trein, omdat je een auto hebt. Maar probeer je toch even te verplaatsen in mensen die minder keuzevrijheid hebben. In wie afhankelijk is van goed openbaar vervoer.

Wij zijn niet tegen het VCP.

Wel tegen halve maatregelen die het verkeer onveiliger maken en tegen het opdoeken van openbaar vervoer.

Tegen een gemeente die verkeerde belangenafwegingen maakt.

Want, let wel: dit gaat over meer dan verkeersmaatregelen en tramlijnen.

Dit gaat ook over hoe je invulling geeft aan het democratisch proces, hoe je werkt aan een betrouwbare overheid die er is voor iedereen.